

Η Βλακεία Είναι η πιο επικίνδυνη δύναμη του κόσμου

Η βλακεία οδηγεί στην κακία και η κακία οδηγεί στην βλακεία.

"...Το βαρύ φορτίο των συμφορών και των αθλιότητων που πρέπει να υποφέρουν τα ανθρώπινα όντα, είτε σαν άτομα, είτε σαν μέλη μιας οργανωμένης κοινωνίας, είναι ουσιαστικά το αποτέλεσμα του εντελώς απίθανου – και θα τολμούσα να πω βλακώδους – τρόπου με τον οποίο οργανώθηκε η ζωή από τις απαρχές της."

CIPOLLA CARLO

Η Βλακεία Είναι η πιο επικίνδυνη δύναμη του κόσμου. Δεν μπορούμε να την εξαλείψουμε, αλλά μπορούμε να την αναγνωρίσουμε. Αν και, κάποιες φορές, μας βοηθά να προοδεύσουμε. **Η βαθύτερη αιτία της βλακείας, είναι η δυσανεξία της απέναντι στο δικό της Απύθμενο Εσωτερικό Κενό...** Ο Βλάξ αυτό το εσωτερικό του Κενό, το υποψιάζεται, κι αν είναι λίγο καλλιεργημένος Βλάξ το γνωρίζει καλά, αλλά καθώς αδυνατεί, φοβάται, δειλιάζει, να το παραδεχτεί, το Απωθεί. Το παραγεμίζει είτε σωματικά -λαιμαργία- είτε στρεφόμενος προς τον εξωτερικό κόσμο με Κακία.

Είναι γνωστόν πως το ον που έχει ως υπέρτατον σκοπό ζωής τα κατώτερα ενεργειακά κέντρα, τροφή-σεξ είναι εκτός από ΟΠ, Νεκρός και Βλάξ. όσο πιο Βλάξ είναι τόσο πιο πολύ θέλει να πείσει τον εαυτό του κατ' αρχάς, πως είναι σωστός αλλά και Μοναδικός ο σκοπός του. Αυτή την γελοιότητα την αποκαλεί Μοναδική Αλήθεια και προσπαθεί με νύχια και με δόντια να την επιβάλει στους υπόλοιπους.

Προσπαθώντας να Επιβάλλει τη σαθρή –το γνωρίζει πως είναι σαθρή και αυτό τον κάνει Βλάκα- εξουσία του ελπίζει να ξεχάσει την εσωτερική του κενότητα ..αλλά εκείνη επιστρέφει τα βραδιά καθώς ετοιμάζεται να κοιμηθεί ..η τα πρωινά λίγα δευτερόλεπτα πριν ανοίξει τα ματιά του. Φαύλος κύκλος.

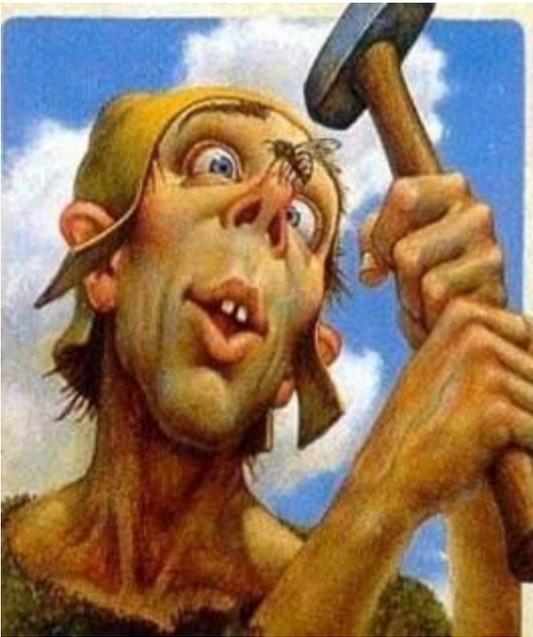
Ποιες δραστηριότητες επιλέγει συνήθως ο Βλάκας; Επειδή είναι φοβισμένος, δειλός, ανασφαλής, επιλεγεί δραστηριότητες που του δίνουν μια Ψευδαίσθηση παντοδυναμίας. Καθώς είναι περιορισμένος στην Βλακεία του διαθέτει και ορισμένα πλεονεκτήματα. Οργανωτικότητα, επιμονή και υπομονή. Τα καταφέρνει συνήθως να οικειοποιείται δουλειές άλλων. Εξάλλου διαθέτει και ένα σπάνιο χάρισμα. Δεν έχει καθόλου την αίσθηση της Ευγνωμοσύνης ... της αναγνώρισης, της διαφοροποίησης.

Για τον βλάκα όλα = όλα ίδια. Το άλογο στο λιβάδι, η βρύση που τρέχει, ο πολιτικός που ψήφισε και η φορολογική του δήλωση είναι όλα ίδια και στρέφονται αποκλειστικά εναντίον του.

Είναι απόλυτα, απόλυτος σε οτιδήποτε πρεσβεύει. Το αγαπημένο του εργαλείο της νέας τεχνολογίας; COPY – PASTE. Είναι ο μετρ της αντιγραφής. Με απύθμενο θράσος θα κοπιάρει, θα αντιγράψει την δουλειά κάποιου και θα την παρουσιάσει για δική του, εμφανέστατα και βλακωδώς ΟΛΟΙΔΙΑ. Συνήθως πείθει, επειδή απευθύνεται σε βλάκες.

Επίσης ποτέ μα ΠΟΤΕ, δεν πιστεύει πως είναι ο ίδιος βλαξ. Οι άλλοι είναι πάντα. Έτσι γίνεται αδίσταχτα θρασύς, θανάσιμα επικίνδυνος, ανυπέβλητα αλαζονικός ..και πείθει. Γιατί πάντα υπάρχουν αρκετοί βλάκες για να σχηματίσουν μια πλειοψηφία. Αυτό είναι το μυστικό όπλο του βλάκα. Γι αυτό ακριβώς πρέπει να εξολοθρεύουμε τη βλακεία, γιατί κάνει βλάκες αυτούς που τη συναντούν.

Καθώς επίσης είναι και βλάκας δεν μπορεί να διανοηθεί ότι κάνει κάτι το κακό, καρπούμενος τον πνευματικό ή μη μόχθο, άλλων. Αυτό αποτελεί το ΜΥΣΤΙΚΟΥ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΒΛΑΚΑ.

Ποια Ύπαρξη ενοχλεί περισσότερο τον Βλάκα; Η αλογόμυγα ... Γιατί τον βάζει σε υποψίες αυτογνωσίας. –λέει επιτυχημένα ο κ. Κούνερ

-Ναι κύριε Κούνερ ..Αλλά γιατί από την άλλη η αλογόμυγα πάει και κολλάει στα μούτρα του Βλάκα;

- Διότι δεν μπορεί να ανεχτεί την Βλακεία ... Αυτή είναι η μοίρα της Αλογόμυγας .

Και γιατί ο Βλάκας παρόλο που είναι πιο δυνατός δεν εξοντώνει την Αλογόμυγα;

Γιατί είναι Βλάκας και Υπερβολικός. Προσπαθεί να την εξοντώσει με Κανονίες .. Μόνο ένας βλάκας θα προσπαθούσε να εξοντώσει μια Αλογόμυγα με κανόνι...-

Και ποια θα ήταν η λύση;

Η λύση θα ήταν να έπαυε να είναι Βλάκας. Αλλά καθώς αυτό είναι αδύνατον δυστυχώς δεν υπάρχει λύση: Ούτε για τον Βλάκα αλλά και ούτε για την Αλογόμυγα ...

Και δεν είναι Τραγικό για τον Βλάκα να πρέπει να υποφέρει διαρκώς την ενοχλητική του Αλογόμυγα;

-Ε όχι και τόσο. ΤΙ να πούνε και όσοι θα πρέπει να υποφέρουνε τον ΒΛΑΚΑ;

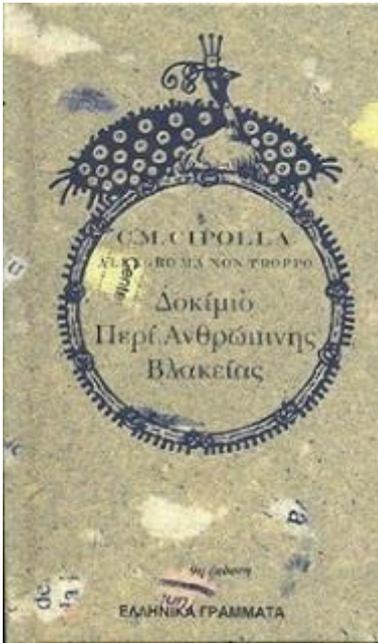
Πως είναι δυνατόν ο Βλάξ να μην έχει ΚΑΘΟΛΟΥ την αίσθηση του χιούμορ;

- Στην ουσία η έκλειψη Χιούμορ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΟΝ ΒΛΑΚΑ. Διότι , αν είχε στοιχειώδη αίσθηση του Χιούμορ Δεν θα έπαιρνε και τον εαυτό του τόσο σοβαρά, οπότε θα έπαυε νάνε και Βλάκας .

-Και ποια είναι τα πιο σημαντικά Χαρακτηριστικά της Βλακειάς;

Πρώτα απ όλα ο Βλαξ δεν έχει καμιά ικανότητα μεταφορικής σκέψης. Ο βλαξ τα παίρνει όλα Κ Υ Ρ Ι Ο Λ Ε Κ Τ Ι Κ Α... Έτσι αδυνατεί να καταλάβει ποτέ ο συνομιλητής του μεταφέρει μια άποψη άλλων από την άποψη του ιδίου του συνομιλητή του. Δεν μπορεί να αντιληφθεί την εντός εισαγωγικών φράση ...Παράδειγμα: Λέει η Βίβλος: "Ο Άφρων είπε: Δεν υπάρχει Θεός "-και λέει ο Άφρων (δηλαδή ο Βλάξ): "Είδατε; Το λέει και η Βίβλος. Δεν υπάρχει θεός". Ο κ. Κόυνερ και ο Βλάκας

Άλλο ένα χαρακτηριστικό που περιγράφει τον βλάκα είναι ... "Ο ήλιος βγαίνει όταν λαλεί ο κόκορας." ...άρα, λέει ο βλάξ "ο κόκορας βγάζει τον ήλιο...!". Υπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα για να αντιληφθείς πως μπροστά σου έχεις έναν βλάκα εν πλήρη δράση, όταν προσπαθεί με σθένος, επιμονή και εμπάθεια να σου πλασάρει τις εμφυτεύσεις του σαν την μοναδική αλήθεια πού μόνο αυτός κατέχει. Αν σκαλίσεις επιφανειακά τις θεωρήσεις του, ο Γούγλης είναι χρήσιμος σε αυτό, θα βρεις πολύ εύκολα συνήθως, από που τις έχει αντιγράψει και σου τις πουλάει σαν δικές του.

Δοκίμιό Περί Ανθρώπινης Βλακειάς του [CIPOLLA CARLO](#)

"Δύο πράγματα είναι ατελείωτα: το σύμπαν και η βλακεία του ανθρώπου, όμως για το σύμπαν δεν είμαι ακόμα σίγουρος". (Σ. Είπε ο Αϊνστάιν περιγράφοντας θαυμάσια τον εαυτό του.) Το θέμα της βλακειάς ερευνήθηκε από στατιστικής πλευράς σε μεγάλα πανεπιστήμια των ΗΠΑ και εντόπισε το ίδιο ακριβώς ποσοστό «βλακών» ανάμεσα στις καθαρίστριες, τους διοικητικούς υπαλλήλους, τους φοιτητές και τους καθηγητές. Προφανώς, αν η έρευνα στρεφόταν και προς τους ίδιους τους ερευνητές θα ανακάλυπταν και το δικό τους ποσοστό ηλιθίων. Άρα βλάκες υπάρχουν παντού. Από που προέρχεται όμως η βλακεία ;

A . Η «Προέλευση των Βλακών»

Στην αυγή της ιστορίας, στα πρώτα βήματα του ανθρώπου ως είδος ο αγώνας για επιβίωση υπήρξε ανελέητος. Ο πανίσχυρος νόμος της Φυσικής επιλογής εξαφάνιζε χιλιάδες είδη που δεν κατόρθωναν να επιζήσουν (το 99,9% όλων των ειδών που υπήρξαν ποτέ έχουν εξαφανιστεί). Και οι ανθρώπινες φυλές που χάθηκαν από διάφορες αιτίες είναι αναρίθμητες. Κυρίως αφανίστηκαν από τον συνεχή μεταξύ τους ανταγωνισμό και τις άγριες συγκρούσεις : «Η πάλη της επιβίωσης ανάμεσα σε έμβια του ίδιου είδους είναι απείρως σκληρότερη αφού συχνάζουν στις ίδιες περιοχές και αναζητούν την ίδια τροφή» (Δαρβίνος). Αυτοί που κυριάρχησαν δεν ήταν οι πιο μπρατσωμένοι αλλά οι πιο έξυπνοι και επιδέξιοι, που με τη σειρά τους κληροδότησαν αυτές τις ιδιότητες στους απογόνους τους. Δίχως αυτό το μακροπρόθεσμο και αλληλοφάγωμα θα ήταν αδύνατον να φτάσει ο άνθρωπος στο σημερινό επίπεδο ευφυΐας και πολιτισμού.

Πριν από 30.000 χρόνια περίπου, μια μεγαλειώδης βιολογική έκρηξη στην κρανιακή κάψα του δίποδου ζώου που λέγεται άνθρωπος , ένα νοητικό Big Bang, του άνοιξε τα παράθυρα στον μετωπικό φλοιό (νεοφλοιός), εκεί που είναι η έδρα της σκέψης και του αναστοχασμού. Αυτό ήταν και το τελευταίο του μεγάλο και αποφασιστικό απόκτημα. Ο άνθρωπος κυριολεκτικά «άλλαξε μυαλά». Το μέγεθος και οι αυλακώσεις του εγκεφάλου που χώρισαν τους ανθρώπους από το υπόλοιπο ζωικό βασίλειο χωρίζουν και τους ίδιους ανεξαρτήτως φυλής, χρώματος, φύλου, πλούτου, σπουδών, ιδεολογίας και άλλων ταξικών διακρίσεων σε δύο βασικές κατηγορίες : στους ΕΞΥΠΝΟΥΣ και στους ΒΛΑΚΕΣ. **Αν και η μεταξύ τους διάκριση δεν είναι δύσκολη, όσοι ανήκουν στην πρώτη κατηγορία δεν το λένε και όσοι ανήκουν στη δεύτερη δεν το ξέρουν.**

B . Οι Βλάκες & Οι Έξυπνοι

Οι άνθρωποι αυτοί ανήκουν σε όλα τα κοινωνικά στρώματα, η επίδρασή τους όμως επάνω μας είναι ανάλογη με την κοινωνική ισχύ που διαθέτουν. Διαφορετικά, λόγου χάρη, αισθανόμαστε τη βλακεία ενός πολιτικού ή ενός επιχειρηματία από την ηλιθιότητα ενός αγρότη ή εργάτη. Εν πάση περιπτώσει, η αρνητική αυτή ιδιότητα ενδημεί σε όλες τις εποχές και σε όλους τους λαούς, είναι δε αδύνατο να εξαλειφθεί εξαιτίας της μοναδικής ικανότητας των βλακών να συσπειρώνονται και να επιβιώνουν, κάθε φορά που οι κοινωνίες κάνουν προσπάθειες να τους θέσουν στο περιθώριο.

Τι εννοούμε όμως με τη λέξη «βλακεία»; Η έννοια, αν και είναι ενστικτωδώς γνωστή σε όλους, μοιάζει να ξεφεύγει από οποιονδήποτε θεωρητικό ορισμό. Δεν είναι απλώς το αντίθετο της εξυπνάδας, γιατί υπάρχουν έξυπνοι άνθρωποι που, κάποιες φορές, συμπεριφέρονται σαν βλάκες. Ο μοναδικός που κατάφερε να δώσει έναν πειστικό ορισμό στη βλακεία ήταν, το 1988, ο ιστορικός και οικονομολόγος Κάρλο Τσιπόλα:

«Βλάκας είναι αυτός που με τις ενέργειές του προκαλεί ζημιά σε κάποιον άλλο, αλλά παράλληλα δεν πετυχαίνει κάποιο πλεονέκτημα για τον εαυτό του ή ακόμα υφίσταται ζημιά και ο ίδιος.»

«Η ζωή μας είναι γεμάτη απώλειες χρήματος, χρόνου, ενέργειας, ησυχίας και καλής διάθεσης, λόγω των απίθανων πράξεων κάποιου παράλογου πλάσματος που μας τυχαίνει τις πιο απρόσμενες στιγμές και ζημιώνει, ακυρώνει και δυσκολεύει τη ζωή μας, χωρίς να έχει απολύτως τίποτα να κερδίσει από τις πράξεις του».

Ένα πράγμα είναι λοιπόν ξεκάθαρο: η βλακεία έχει μια ευκρινή κλίση να μετασχηματίζεται σε πράξεις, και αυτό την καθιστά επικίνδυνη. Η δε προαναφερθείσα μοναδική ικανότητα των βλακών να συσπειρώνονται και να

επιβιώνουν την καθιστά ανίκητη. Οι πέντε θεμελιώδεις νόμοι της ανθρώπινης βλακειάς:

>1. Πάντα και αναπόφευκτα ο καθένας από μας υποτιμά τον αριθμό των ηλίθιων ατόμων που κυκλοφορούν.

>2. Η πιθανότητα να είναι ένα συγκεκριμένο πρόσωπο ηλίθιο είναι ανεξάρτητη από οποιοδήποτε άλλο χαρακτηριστικό του ίδιου προσώπου.

>3. Ηλίθιο άτομο είναι εκείνο που προκαλεί κάποια βλάβη σ' ένα άλλο άτομο ή ομάδα ατόμων, χωρίς παράλληλα να εξασφαλίζει κανένα όφελος για τον εαυτό του, αντιθέτως μπορεί να υφίσταται και ο ίδιος ζημιά.

>4. Τα μη ηλίθια άτομα υποτιμούν πάντα τη βλαπτική ενέργεια των ηλίθιων ατόμων. Ιδίως οι μη ηλίθιοι ξεχνούν διαρκώς ότι σε οποιαδήποτε στιγμή και τόπο και σε οποιαδήποτε περίπτωση η συναναστροφή και/ή ο συγχρωτισμός με ηλίθια άτομα αποδεικνύεται ασφαλώς ένα σοβαρότατο σφάλμα.

>5. Το ηλίθιο άτομο είναι ο πιο επικίνδυνος τύπος που υπάρχει.

Οι μη ηλίθιοι έχουν την τάση να ΜΗΝ λαμβάνουν σοβαρά υπ όψιν τους τις ενέργειες των ηλίθιων και να τις γελοιοποιούν βλέποντάς τες ως συμβάντα που «βγάζουν γέλιο» ή ως ανέκδοτα». Όταν όμως γελάμε με τη βλακεία, μπορούμε να την κάνουμε «συμπαθητική» και συνεπώς να την υποτιμήσουμε περαιτέρω. Αν και στην τέχνη ο βλάκας είναι (εντελώς ?) αναγνωρίσιμος, δεν ισχύει το ίδιο για την αληθινή ζωή. Έχει βασική σημασία να συνειδητοποιήσουμε περί τίνος πρόκειται, για να μπορέσουμε να ελέγξουμε καλύτερα τις συνέπειες.

Δε θα μπορέσουμε ποτέ να τη νικήσουμε ολοκληρωτικά, όμως τα αποτελέσματά της μπορούν να είναι λιγότερο βαριά αν καταλάβουμε πώς λειτουργεί. Άλλωστε η βλακεία έχει τρία χαρακτηριστικά.

>1) Η βλακεία είναι ασυναίσθητη και υποτροπιάζει. «Ο κίνδυνος της βλακειάς προέρχεται από τον βλάκα που δεν ξέρει ότι είναι βλάκας». Αυτό δίνει μεγαλύτερη δύναμη και αποτελεσματικότητα στην καταστρεπτική δράση της. Ο βλάκας δε γνωρίζει τα όριά του, παραμένει προσκολλημένος στις πεποιθήσεις του και δεν ξέρει πώς να αλλάξει, με αποτέλεσμα να επαναλαμβάνει επ' άπειρον τα ίδια λάθη.

Σε κλινικό επίπεδο, η βλακεία είναι η χειρότερη ασθένεια, γιατί είναι αθεράπευτη. Ο βλάκας έχει την τάση να επαναλαμβάνει πάντα την ίδια συμπεριφορά, γιατί δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί τη ζημιά που προκαλεί και συνεπώς δεν μπορεί να αυτοδιορθωθεί. Αυτός είναι και ο ορισμός της Σχιζοφρένειας, "η επανάληψη της βλακειάς".

>2) Η βλακεία είναι μεταδοτική. Το πλήθος, δηλαδή, συμπεριφέρεται με περισσότερο βλακώδη τρόπο από τα μεμονωμένα άτομα που το συνθέτουν. Αυτό εξηγεί γιατί ολόκληροι λαοί (όπως η ναζιστική Γερμανία και η φασιστική Ιταλία) μπορούν εύκολα να χειραγωγηθούν, ώστε να επιδιώκουν τρελούς σκοπούς. Αυτό το φαινόμενο είναι ιδιαίτερα γνωστό στην ψυχολογία. Η συναισθηματική μετάδοση, που είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της ομάδας, μειώνει την κριτική ικανότητα. Παρατηρείται τότε η «πόλωση της λήψης αποφάσεων»: επιλέγεται η πιο απλή λύση, που συνήθως είναι και η λιγότερο έξυπνη.³) Εκτός από το πλήθος, υπάρχει και ένας άλλος παράγοντας που γιγαντώνει τη βλακεία: η εξουσία. «Η εξουσία αποβλακώνει», έγραψε ο Γερμανός φιλόσοφος Φρίντριχ Νίτσε. Τα άτομα που έχουν εξουσία τείνουν να πιστεύουν ότι, ακριβώς επειδή έχουν εξουσία, είναι οι καλύτεροι, οι πιο ικανοί, οι πιο έξυπνοι, οι πιο σοφοί από όλη την ανθρωπότητα. Εξάλλου, περιστοιχίζονται από αυλικούς, οπαδούς και κερδοσκόπους, που ενισχύουν διαρκώς αυτή την ψευδαίσθηση. Με αυτό τον τρόπο όποιος βρίσκεται στην εξουσία καταλήγει να διαπράττει κατά γενική ομολογία τις μεγαλύτερες ανοησίες.

Άλλωστε η εξουσία (πολιτική, οικονομική ή γραφειοκρατική) αυξάνει κατακόρυφα την καταστρεπτική δύναμη ενός βλάκα. Η ιστορία βρίθει περιστατικών με συγκλονιστικά λάθη εκτίμησης.

Ο Λουδοβίκος ΙΣΤ΄ στις 14 Ιουλίου του 1789 (την ημέρα της κατάληψης της Βαστίλης, το γεγονός με το οποίο ξεκίνησε η Γαλλική Επανάσταση) σημείωσε στο ημερολόγιό του: «Σήμερα τίποτα καινούριο». Η ίδια ανόητη αίσθηση του ανίκητου ίσως οδήγησε τον Τζορτζ Άρμστρογκ Κάστερ να επιτεθεί στους Ινδιάνους της Μοντάνα το 1876 (κοντά στον πύργο Λιτλ Μπιγκ Χορν εκατοντάδες άντρες του αμερικανικού στρατού κατασφάχτηκαν από τη συμμαχία των Ινδιάνων Σιου με τους Σεγιέν) ή τον Ναπολέοντα να εισβάλει στη Ρωσία το χειμώνα του 1812 (κατά τη διάρκεια του οποίου η Μεγάλη Στρατιά της Γαλλίας αποδεκατίστηκε από το κρύο και την ανέχεια). Χωρίς να υπολογίσουμε τις –προβλεπόμενες– πανωλεθρίες στο Βιετνάμ και το σημερινό Ιράκ. ..και την Λιβύη, την Αίγυπτο, την Συρία και πάει λέγοντας.

Η βλακεία επίσης δεν έχει κοινωνική τάξη. Την συναντάς παντού. Όμως όσο πιο ισχυρό είναι ένα άτομο, όσο μεγαλύτερη εξουσία έχει κοινωνικά τόσο πιο επικίνδυνο μπορεί να αποδειχθεί. «Ηλίθιους συναντά κάποιος και μεταξύ γραφειοκρατών, πολιτικών, στρατηγών ή ιερωμένων. Οι εκλογές είναι ένας πολύ αποτελεσματικός θεσμός, ο οποίος εξασφαλίζει τη διατήρηση σταθερού ποσοστού ηλιθίων ανάμεσα στους ισχυρούς».

Εύλογα λοιπόν γεννιέται το ερώτημα για το αν υπάρχει τρόπος να απαλλαχτούμε από την παγκόσμια βλακεία.

«Όχι, δεν υπάρχει. Γιατί δεν έχει αναπτυχθεί καμιά λογική μέθοδος που να προβλέπει με ακρίβεια το πώς, το πότε και το γιατί θα χτυπήσει, ένα ηλίθιο πλάσμα. Ενώ οι πράξεις του κακού είναι κατά κάποιον τρόπο προβλέψιμες και αποτρέψιμες, οι πράξεις του ηλίθιου είναι απολύτως απρόβλεπτες. Ο ηλίθιος, με το χαμόγελο στα χείλη, με πλήρη φυσικότητα, χωρίς καμιά πρόθεση, τύψεις, και αιτία, θα εμφανιστεί ξαφνικά και θα καταστρέψει όλα σου τα σχέδια – και θα το κάνει από καθαρή βλακεία».

Γ. Η χρησιμότητα των Βλακών. Απ όλα όσα έχουμε αναφέρει μέχρι στιγμής εύκολα συνάγεται ότι η βλακεία είναι επικίνδυνη, καταστρεπτική και πιθανόν ανίκητη. Γιατί κανείς όμως δεν έχει κάνει έστω και το παραμικρό εναντίον της; Απ όσο ξέρω καμιά μελέτη στον κόσμο δεν ασχολείται με το πρόβλημα, κανένα ιατρικό ερευνητικό κέντρο δεν αναζητά τα αίτια ή την θεραπεία της .

Μήπως κατά κάποιο τρόπο η βλακεία και οι φορείς της είναι κοινωνικά χρήσιμοι; Η πρώτη παγκόσμια μελέτη για το θέμα αυτό είναι Ελληνική .

Ευάγγελος Λεμπέσης – ‘Η Τεράστια Κοινωνική Σημασία τῶν Βλακῶν ἐν τῷ Συγχρόνῳ Βίῳ

Τὸ πλέον γνωστὸ αὐτὸ ἔργο τοῦ Ευάγγελου Λεμπέση, δημοσιεύτηκε ἀρχικὰ στὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν» τὸ ἔτος 1941 μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πολεμικὴ συζητήσεων κριτικῶν καὶ ἀντιπαραθέσεων στὶς ἐφημερίδες τῆς ἐποχῆς. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ ὀξυδερκεῖς παρατηρήσεις πάνω στὸ τεράστιο θέμα τῆς βλακείας στὶς σύγχρονες κοινωνίες. Εἶναι μακροσκελές, στὴν καθαρεύουσα, ἀλλά, κατὰ κρίση ἀγαθοῦ, ἀνδρὸς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ διαβαστεῖ καὶ νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων.

Πρόλογος

Απλή ύποσημείωσις ἐξ ὀλίγων γραμμῶν εἰς ἄλλην μελέτην μου ἢ παροῦσα μικρὰ ἐργασία ἐξελίχθη εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας δοκίμιον χάρις εἰς τὴν παρώθησιν τοῦ διαπρεπεστάτου νομικοῦ καὶ ἀγαπητοῦ φίλου Διευθυντοῦ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν», κ. Ν. Π. Θηβαίου. Εἰς αὐτὸν ἐπομένως τὸν ἀνεξάντλητον εἰς ἐμπνεύσεις καὶ εἰς παντοειδῆ πρωτοτυπίαν ἐπιστήμονα καὶ συγγραφέα ὀφείλεται τόσον ἢ συγγραφή, καθὼς καὶ ἡ δημοσίευσίς εἰς τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Ἑλλήνων Νομικῶν», ὡς καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀναδημοσίευσίς τῆς παρούσης μικρᾶς πραγματείας. Ὀφείλομεν χάριτας εἰς αὐτόν, ἀπὸ κοινοῦ συγγραφεὺς καὶ ἀνανῶσται, διὰ τὴν σύντομον αὐτὴν ἐντρύφησιν εἰς τὸν χλοερὸν τοῦτον κόσμον μιᾶς κατηγορίας συνανθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ κοινωνικὴ σημασία ἔχει δεινῶς ὑποτιμηθῆ καὶ τῶν ὁποίων τὰ δικαιώματα εἶναι ἐξησφαλισμένα οὐ μόνον -φεῦ!- ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ἔτι πλέον ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ τούτου πλανήτου!

Ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ παρόντος δοκίμιου οὐδεμίαν προεργασίαν γνωρίζω καὶ συνεπῶς δέον νὰ κριθῶ ἐπιεικῶς, ὡς πάντῃ στερούμενος «βοηθημάτων». Τολμῶ ἐν τούτοις νὰ φρονῶ, ὅτι τούτων οὐδόλως παρίσταται ἀνάγκη, διότι ἀληθῶς ἐξαιρετικῶς μέγας εἶναι ὁ πλοῦτος τοῦ ἀμέσου κοινωνικοῦ ἐμπειρικοῦ ὑλικοῦ καὶ ἐλαχίστη ἢ ἐκ τῆς ἐλλείψεως γραπτῶν βοηθημάτων στενοχωρία τοῦ γράψαντος.

Ὡς πρὸς τὴν μέθοδον τέλος δέον νὰ ὑπογραμμίσω, ὅτι κατεβλήθη ἐνδελεχῆς προσπάθεια, ὅπως αὕτη εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴ. Διότι πράγματι – ὡς ἐλπίζω ν' ἀποδειχθῆ – πλὴν τῶν ἄλλων δεδικοιολογημένων ἀξιώσεων, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη παρὰ τῶν λοιπῶν ἀτυχῶν συνανθρώπων, ἡ εὐτυχῆς καὶ παντοδύναμος κοινωνικὴ κατηγορία, ἣτις ἐξετάζεται ἐνταῦθα, εἶναι καὶ ἡ ἀξίωσις ν' ἀποτελέσῃ σοβαρώτατον θέμα σοβαροῦ ἐπιστημονικοῦ χειρισμοῦ.

Θὰ ἔπρεπεν ἴσως, ἐκ λόγων εὐγνωμοσύνης πρὸς τοὺς ἀποτελοῦντας τὸ θέμα τῆς παρούσης μελέτης δυνάστας τῆς ἀνθρωπότητος ν' ἀφιερωθῆ αὕτη εἰς αὐτούς. Ἐκ λόγων δικαιοσύνης ὁμῶς ἀφιεροῦται – καὶ οὐκ ἐπ' ἐλάχιστον, πρὸς διδαχῆν των – εἰς τοὺς δυναστευομένους: δηλονότι εἰς τοὺς εὐφυεῖς!

I

Εἰς τὴν πολυπληθῆ κατηγορίαν τῶν βλακῶν προσάπτεται ἀσφαλῶς ἄδικος καὶ ἐπιστημονικῶς ἐσφαλμένη μομφή, ὅταν οὗτοι χαρακτηρίζονται εἴτε ὡς ἄχρηστοι καὶ περιττὸν βάρος τῆς κοινωνίας, εἴτε ὡς παρασιτικοί, ἐκφράζεται δὲ συχνὰ ἢ ἀνόητος, ὡς θὰ ἴδωμεν, εὐχὴ ὅπως οὗτοι ἐκλείψουν. Τὸ πρόβλημα τῶν βλακῶν δὲν εἶναι ἐν τούτοις ἀπλοῦν ὅταν ληφθῆ πρῶτον ὕπ' ὄψιν ἢ στερεὰ καὶ ἀπολύτως ἀναγκαῖα θέσις, ἣν οὗτοι ἐπαξίως κατέχουν ἐν τῷ κοινωνικῷ διαφορισμῷ. Οἱ βλαῖκες διαιροῦνται

οὕτως εἰς δυὸ ὄλως ἀντιθέτους μεταξὺ τῶν «ὀμάδας», διεπομένας ὁμως ἀμφοτέρας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ νόμου, τοῦ διαφορισμοῦ

Ἡ πρώτη ἐκ τούτων ὀμάς καταλαμβάνει ὡς γνωστὸν τὰς ὑποδεεστέρας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις, ἥτοι εὐρίσκεται εἰς τὰς κατωτάτας βαθμίδας τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ. Πόσον εὐεργετικὴ διὰ τὴν κοινωνίαν εἶναι ἡ ὀμάς αὕτη εἶναι περιττὸν νὰ τονισθῇ, διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐκμετάλλευσις καὶ ἄνευ ἐκμεταλλεύσεως δὲν θὰ ὑπῆρχε πολιτισμός. Εἰς δὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ: Ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ ὑπῆρχε διαφορισμός, διότι ἀντὶ τῆς ἀνισότητος, θὰ ὑπῆρχεν ἰσότης, ἔστω καὶ ἐκ τῶν ἄνω, δηλαδὴ θὰ ἦσαν ὅλοι εὐφυεῖς, ὅπερ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ διαφορισμοῦ τὸ αὐτό: ὡς νὰ ἦσαν ὅλοι βλαῖκες· διότι ὁ διαφορισμὸς ἀπαιτεῖ ρητῶς καὶ εὐφυεῖς καὶ βλάκας, περικοπτομένων δὲ οἰονδήποτε ἐκ τῶν δυὸ τούτων σκελῶν του, αἴρεται ὀλόκληρος.

Ἄνευ δέ, κατ' ἀκολουθίαν, τοῦ διαφορισμοῦ, καθισταμένου δυνατοῦ μόνον διὰ τῆς σοβαρᾶς συμβολῆς τῶν βλακῶν, δὲν ὑπάρχει κοινωνία. Τοιαύτη λοιπὸν ἡ τεραστία κοινωνικὴ σημασία τῶν βλακῶν, ἥτις ἄλλως τε ὑπὸ πάντων ἀναγνωρίζεται, μολονότι μόνον εἰς τὸν κοινωνιολόγον εἶναι ἐπιστημονικῶς γνωστή.

II

Ἡ κατὰ τῶν βλακῶν καταφορὰ προκαλεῖται ἄλλως τε ὑπὸ τῆς δευτέρας ὀμάδος αὐτῶν, πλεον ἐνοχλητικῆς τῆς πρώτης, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἡ καταφορὰ αὕτη, ἐφ' ὅσον ἐμφανίζεται ὡς λογικὴ κρίσις, εἶναι ἀκοινωνιολόγητος, ἥτοι ἀντεπιστημονικὴ. Κατηγοροῦνται δηλαδὴ οἱ βλαῖκες τῆς δευτέρας ταύτης κατηγορίας ὅτι παναξίως κατέχουν σπουδαίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεις. Ἀλλ' ἡ κρίσις αὕτη προδίδει πλήρη μίας ὀρισμένης μορφῆς τοῦ διαφορισμοῦ ἄγνοιαν. Ἡ μορφή αὕτη δεδομένη μὲ φυσικὴν ἀναγκαιότητα ὡς ὁ νόμος τοῦ διαφορισμοῦ εἶναι ὁ στοιχειώδης κανὼν: **«δέκα βλάκες καθ' ἑνὸς εὐφυοῦς· δέκα ἀνίκανοι καθ' ἑνὸς ἱκανοῦ· δέκα ἀδύνατοι καθ' ἑνὸς ἰσχυροῦ κ.ο.κ.»**. Τὸ φαινόμενον τοῦτο, κλασσικόν, τυπικόν καὶ αἰώνιον ἀφ' ἧς ὑπάρχει ἀνθρωπίνη κοινωνία, δι' ὅλης τῆς Ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, δύναται νὰ εἶναι «τυχαῖον»; **Ἀλλὰ τυχαῖον εἶναι ὅ,τι ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.** Οὐδέποτε ὁμως ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἔχει συλληφθῆ εἰς τὸν θεμελειώδη νόμον τοῦ διαφορισμοῦ. Καὶ τὸ μὲν ψυχολογικὸν ἐλατήριον τοῦ συνασπισμοῦ τῶν ὀπωσδήποτε «κάτω» κατὰ τῶν ὀπωσδήποτε «ἄνω» εἶναι δεδομένη διὰ τοῦ *ressentiment*.

Ὁ συνασπισμὸς τῶν βλακῶν ἐνταῦθα εἶναι μηχανικὴ ὀργάνωσις βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς «ἐλαχίστης προσπαθείας» πρὸς ἀντιμετώπισιν ἰσχυροτέρας δυνάμεως εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὀλίγων ἢ τοῦ ἑνός. Ἡ ὀργάνωσις αὕτη περιορισμένης ἐκτάσεως καλεῖται κοινωνιολογικῶς κλίκα (*clique*).

2. Ἡ ἔμφυτος τάσις τοῦ βλακός, ἐξικνουμένη συχνότατα εἰς ἀληθῆ μανίαν ὅπως ἀνήκη εἰς ἰσχυράς καὶ ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας πάσης φύσεως ὀργανώσεις, ἐξηγεῖται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς εὐκολίας τῆς ἀγελοποιήσεως, εἰς ἣν μονίμως ὑπόκειται, λόγῳ ἐλλείψεως ἀτομικότητος (ἐξ οὗ καὶ τὸ μῖσος τοῦ κατὰ τοῦ ἀτόμου καὶ τοῦ ἀτομικισμοῦ), δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ ἀτομικοῦ ζφώδους πανικοῦ, ὑπὸ τοῦ ὁποίου μονίμως κατατρύχεται, ἐκ τοῦ δεδικοιολογημένου φόβου μήπως περιέλθῃ εἰς τὸ παντὸς εἶδους προλεταριάτον. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ τάσις αὕτη ἀμάχητον σχεδὸν τεκμήριον περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς πνευματικῆς του ἀναπηρίας. Τοιουτοτρόπως δημιουργεῖται αὐτόματος συρροὴ βλακῶν εἰς τὰς πάσης φύσεως ὀργανώσεις, αἵτινες, ἐὰν μὲν εἶναι συμφεροντολογικαί, διατηροῦν τουλάχιστον τὴν σοβαρότητα τῶν συμφερόντων των, ἐὰν ὅμως εἶναι «πνευματικά» περιέρχονται σὺν τῷ χρόνῳ εἰς πλήρη βλακοκρατίαν.

Εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο ὀφείλει τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ λ.χ. ὁ μασσωνισμὸς, οἱ ἀπανταχοῦ Ῥοταριανοὶ ὄμιλοι, ὅλοι οἱ «πνευματικοί» σύλλογοι, καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ... Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν!. Ἐπόμενον εἶναι κατόπιν τούτων, ὅτι ὅπως ἡ λεγεὼν τῶν βλακῶν ὠθεῖται ἀκατανικήτως πρὸς τὴν ἀγέλην καὶ πρὸς τὰς πάσης φύσεως ὀργανώσεις, οὕτω ὑφίσταται ἀκατανίκητον ἔλξιν ἀπὸ τὰς παντὸς εἶδους ἀγελαίας ἀντιατομικὰς καὶ ὀμαδιστικὰς θεωρίας, ἀπὸ τοῦ πάσης φύσεως παρεμβατισμοῦ ἢ διευθυνομένης οἰκονομίας ἢ 4ης Αὐγούστου μέχρι τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ (Ἄλλοι εἶναι οἱ ἐκμεταλλεῦται τῶν θεωριῶν αὐτῶν). **Τούτων δεδομένων ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀτελεύτητος καὶ ἀύστηροτάτη ἐπιλογὴ βλακῶν εἰς τὰ ὀμαδικὰ συστήματα ἢ ὁποῖα, τῇ βοήθειᾳ μίας πολιτικῆς βίας, κατοχυροῦται καὶ ὡς πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καθεστῶς(4η Αὐγούστου), τόσῳ μᾶλλον, ὅσο ἡ ἐλευθερία τῆς σκέψεως, χρήσιμος μόνον εἰς ἐκείνους, οἵτινες διαθέτουν σκέψιν, εἶναι μονίμως καὶ ἐξόχως ἀντιπαθητικὴ εἰς τοὺς βλάκας, διότι ἀσκουμένη ὑπὸ τῶν ἄλλων στρέφεται ἐναντίον των, ἴδια ὁσάκις οὗτοι κατέχουν ἐξουσιαστικὰς θέσεις, ἢ ἔχουν συνδέση συμφέροντα μὲ τοὺς κατέχοντας αὐτάς.**

Ἡ ἔλλειψις ἰδίας γνώμης, ἡ κολακεία καὶ ἡ ραδιουργία (ἴδε κατωτέρω) τοὺς προορίζουν ἄλλως τε εἰδικῶς διὰ τὰς καταστάσεις ταύτας. Ἡ ἀκατανίκητος ἐπίσης τάσις τῶν βλακῶν πρὸς τὰς πάσης φύσεως ἀγελαίας ἐμφανίσεις (κοσμικαὶ συγκεντρώσεις καὶ causerie τρεφομένη ἐκ τῶν περιεχομένων τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ραδιοφῶνων, μόδα, κλπ.) καὶ διακρίσεις (τίτλοι, διπλώματα παράσημα) εἶναι κατόπιν τῶν ἀνωτέρω αὐτονόητος.

III

3. Ἀλλὰ πόθεν εἶναι δεδομένη ἢ πραγματικὴ δυνατότης τῆς ἀποτελεσματικῆς δράσεως τῆς βλακικῆς ἀγέλης; Ἡ δυνατότης αὕτη εἶναι δεδομένη ἀπολύτως ἀντικειμενικῶς καὶ ἀνεξαρτήτως τοῦ ψυχολογικοῦ ἐλατηρίου (τοῦ ressentiment), τὸ ὁποῖον ἄλλως οὐδεμίαν θὰ εἶχε κοινωνικὴν δρᾶσιν καὶ ἀκολούθως κοινωνιολογικὴν σημασίαν. Εἶναι δεδομένη ἐκ τῆς μοιραίας θέσεως τὴν ὁποίαν κατέχουν εἰς τὴν κλίμακα τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ οἱ βλᾶκες, θέσεως εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι ἀναντικατάστατοι, διότι εἶναι θέσις ὑποδεεστέρα, ἀλλὰ καὶ ἀπολύτως ἀπαραίτητος διὰ τὸν ὅλον κοινωνικὸν μηχανισμόν, ὁ ὁποῖος βασίζεται ἀπολύτως εἰς τὰς κατωτέρας αὐτοῦ βαθμίδας. Εὐκρινέστατα διαφαίνεται ἡ ἐξάρτησις αὕτη τῶν ἀνωτέρω βαθμίδων καὶ προσώπων ἀπὸ τῶν κατωτέρων τοιούτων ὅπου αὕτη λαμβάνει μορφὰς καθαρῶς ἐκβιαστικάς, τὰς ὁποίας γνωρίζουν πάντες οἱ κοινωνικοὶ ἄνθρωποι. Ὡς παράδειγμα δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ἢ παρέλκυσις ἢ ὁ ἐνταφιασμὸς μίας ὑποθέσεως εἰς οἰανδήποτε ὑπηρεσίαν ὑπὸ κατωτέρων ὑπαλλήλων, ἢ ἔκδοσις ἐντάλματος συλλήψεως κατὰ καταζητουμένου ἐκκληματίου, εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ κατώτερα ἀστυνομικὰ ὄργανα εἶναι ἀλληλέγγυα πρὸς αὐτὸν κλπ

4. Λαμβανομένης ἤδη ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπικαίρου ταύτης θέσεως τῶν κατωτέρων βαθμίδων καὶ προσώπων ἐν τῷ κοινωνικῷ διαφορισμῷ καθίσταται ἀπολύτως νοητὴ καὶ ἡ ἄνοδος αὐτῶν εἰς ἀνωτέρας βαθμίδας διὰ κοινῶν μεταξὺ τῶν συνασπισμοῦ ἀναδεικνύοντος ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους ἀφ' ἑνὸς μὲν δι' ὀργανωμένης ἀντιστάσεως (boycotage) πρὸς τὰ ἄνω καὶ παραλύσεως τῶν τυχόν ἀντιθέτων ἐνεργειῶν τῶν ὑπερκειμένων παραγόντων πρὸς ἀνάδειξιν ἄλλου πράγματι ἱκανοῦ, προσώπου, ἀφ' ἑτέρου δὲ δι' ὀργανωμένης προωθήσεως προσώπου ἐκ τῶν κόλπων αὐτῶν, πρὸς τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα.

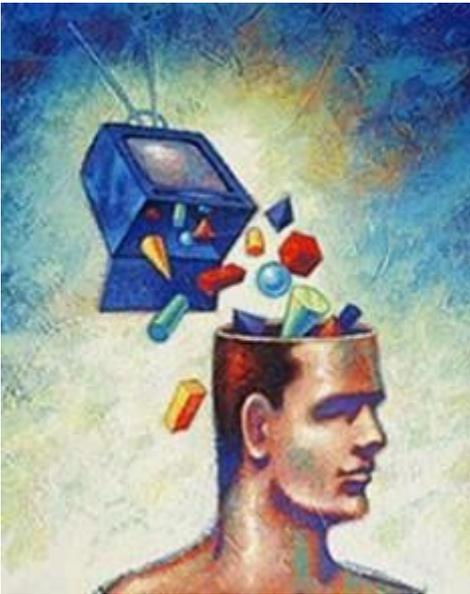
Τὸ φαινόμενον τοῦτο καλεῖται κλίκα. **Ὅτι τὴν ἐξέλιξιν ταύτην οὐδεὶς δύναται νὰ σταματήσῃ εἶναι φανερόν, ὅσον εἶναι φανερὰ ἡ νομοτελειακὴ συνάρτησις τῶν ὡς ἄνω δεδομένων. Κατὰ τὴν αὐτὴν συνάρτησιν τὸ φαινόμενον συνεχίζεται:**

«ένος βλακὸς προκειμένου μύριοι ἔπονται», ὁ δὲ οὕτω ἀνελθὼν βλάξ θὰ προωθήσῃ ὁ ἴδιος πρόσωπα μόνον κατώτερα ἑαυτοῦ, μέχρις ὅτου ἡ μία βία ἐξώθεν ἐπέμβασις, ὑπαγορευομένη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἄλλου τινὸς κοινωνικοῦ ὀργανισμοῦ, ἢ ὁ φυσικὸς ἐκφυλισμὸς ἑνὸς τοιοῦτου ὀργανισμοῦ ἐκ τῶν ἔσω, ἐπιφέρει θεμελιώδη τινὰ ἀνατροπὴν ἢ καὶ αὐτὸν τοῦτον τὸν τερματισμὸν τοῦ βίου τοῦ ἐκφυλισθέντος ὀργανισμοῦ. Οὕτω λ.χ., εἰς παρομοίαν περίπτωσιν ἢ τὸ 1910 ἀνελθοῦσα κοινωνικὴ ὁμάς ἀνέτρεψε τὴν ἱεραρχίαν τῶν ἀξιῶν καὶ τῶν προσώπων καὶ ἐντὸς τοῦ παλαιοκομματισμοῦ, καταστήσασα δυνατὴν τὴν ὑπεφαλάγγισιν τῶν παλαιῶν αὐτοῦ ἀρχηγῶν ὑπὸ νέων (Γούναρη, Στράτου κλπ.)

5. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνευ συνασπισμοῦ καὶ ὀργανώσεως, ἄνευ «κλίκα», ἀνερχόμενοι βλάκες ἢ ἀνίκανοι γενικῶς, ἀτομικῶς καὶ μόνον ἐπικρατοῦντες, εὐρίσκονται ἐν τούτοις δεσμευμένοι ὑπὸ τοῦ κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ εἰς ἴσον βαθμὸν ὡς καὶ οἱ ὀργανωμένοι τοιοῦτοι. Διότι ἀντικειμενικῶς αἱ θέσεις τὰς ὁποίας λαμβάνουν εἶναι τοιαῦται, ὥστε ἢ ἀνεπάρκεια τῶν ἢ νὰ εἶναι πλεονεκτικὴ ἢ νὰ εἶναι ἀνεκτὴ, οὐδέποτε ὁμως θέσεις ἀπαιτούσαι πραγματικὰ προσόντα, ἐκ τῶν ὁποίων, καὶ ἂν ἀκόμη φθάνουν εἰς αὐτάς, ἀνατρέπονται καὶ κρημνίζονται εἰς τὴν πρώτην ἀντίξοον περίστασιν καὶ ὑπὸ μεγάλου τινὸς ἢ μικροῦ πνέοντος ἀνέμου.

Οὕτω λ.χ. πολλοὶ ἐξ αὐτῶν κατέλαβον διαδοχικῶς πλεῖστα ἀξιώματα τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πολιτείας, ἀπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, μέχρι τοῦ «Προέδρου τοῦ Συλλόγου Προστασίας Ἑγγύων Μυιῶν», τοῦ «Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Γενικῆς Συνομοσπονδίας Πωλητῶν Ποντικοπαγίδων» κ.ο.κ., ἀξιώματα βεβαίως, τὰ ὁποία οὐδέποτε θὰ ἐπιδιώξῃ σοβαρῶς ἀπασχολούμενος ἄνθρωπος. Εἰς τὰ ἀξιώματα ταῦτα προστίθενται φυσικὰ καὶ διακρίσεις οἷον παράσημα, διπλώματα, δεξιώσεις κλπ

Ο *causeur* συνάδελφος τοῦ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ ἀληθῆ κοινωνικὴν μάστιγα, διότι ὡς *causerie* ἐκλαμβάνει τὸ νὰ λέγῃ εἰς τοὺς χειμαζομένους συνανθρώπους τί ἀνέγνωσεν εἰς τὰς ἐφημερίδας, τί ἤκουσεν εἰς τὸ ραδιόφωνον καὶ τί τοῦ εἶπον διάφοροι καθ' ὁδόν, ἐξικνούμενος ἔστιν ὅτε εἰς τὰ σχόλιά του, ὅταν ἀποφασίσῃ νὰ σχολιάσῃ εἰς δυσθεώρητα ὑψηλῆς ὀξυδερκείας καὶ πνευματικῆς χάριτος: ὅτι λ.χ. κατὰ τὴν νύκτα ἀναμφιβόλως ἐπικρατεῖ σκότος, τὴν δὲ βροχὴν ἀκολουθεῖ ὅπωςδήποτε ἡ ὑγρασία... Εἰς ταῦτα προστίθεται ἐνίοτε καὶ ἡ «προστατευτικὴ» στάσις αὐτοῦ ἔναντι τῶν πνευματικῶς ἀνωτέρων του, σκοποῦσα τὴν ὑποτίμησιν αὐτῶν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου κλπ.

IV

6. Ένδιαφέρον είναι τέλος ένταῦθα τὸ φαινόμενον μερικῶν εὐφυῶν ἀνθρώπων, οἵτινες, ένστικτωδῶς διαισθανόμενοι τὸν κοινωνικῶς ἀνυπέβλητον ρόλον τῶν βλακῶν καὶ τὴν λαμπρὰν κοινωνικὴν αὐτῶν σταδιοδρομίαν – ἐν τῇ «χρυσῇ» μέσῃ ὁδῷ τῆς μετριότητος έννοεῖται – ἀποφασίζουσι νὰ ὑποδυθοῦν τὸν ρόλον αὐτόν, ὅπως ἀνέλθουσι διὰ τῆς μεθόδου τῆς «νύσσης», ὡς αὕτη εὐφυέστατα ἀποκαλεῖται παρὰ τῷ λαῷ. Ἄλλ' ὁ ρόλος οὗτος εἶναι ἐξαιρετῶς δύσκολος ἐκ δυὸ λόγων: Πρῶτον ὑποκειμενικῶς ἢ ὑπαρξίσι πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ζωῆς ἔχει ὡς γνωστὸν ἀναποτρέπτους ἀντανაკλάσεις ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς φυσιογνωμίας, αἵτινες μὲ τὴν τελειότεραν ὑπόκρισιν, δύσκολον εἶναι ν' ἀποκρυβοῦν, πλὴν τῆς περιπτώσεως καθ' ἣν εἶναι δεδομένον τάλαντον μεγάλου ἠθοποιοῦ.

Ἡ ἀπλή παρουσία τοῦ εὐφυοῦς ἀνθρώπου εἶναι κατὰ κανόνα διὰ τὸν βλάκα εἰς τὸ ἔπακρον προκλητικῆ. Τὸ ψυχολογικὸν σύμπλεγμα τῶν συναισθημάτων, τὸ ὁποῖον αὕτη ἐξαπολύει παρ' αὐτῷ εἶναι τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνο τοῦ καταδιωκομένου καὶ πανικοβλήτου ζώου ἢ ἀνθρώπου, ἐν καταστάσει φυγῆς ἢ ἀμύνης. Τὸ μῖσος, ὁ φόβος, ὁ φθόνος μετὰ τοῦ θράσους συμπλέκονται κατὰ τρόπον, δηλοῦντα διὰ τὸν ἐξησκημένον ὀφθαλμὸν σαφῶς εἰς πᾶσαν φράσιν, ἴδια ὑποτιμητικὴν ἢ μειωτικὴν, τὴν κατάστασιν ἀμύνης. Δεύτερον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ βλακός, ἢ ένστικτος καχυποψία αὐτοῦ εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἢ ὑπόκρισις τοῦ εὐφυοῦς ν' ἀποβαίνει ματαία, ἢ δὲ πραγματικὴ εἰλικρίνεια αὐτοῦ νὰ ἐκλαμβάνεται ὡς ὑπόκρισις. Ὁ βλάξ ὡς πλησιέστερος πρὸς τὸ ζωϊκὸν βασίλειον, ἔχει τὴν ένστικτον καχυποψίαν οὕτω ἀνεπτυγμένην, ὥστε ν' ἀδυνατῇ νὰ διαγνώσῃ ἢ νὰ έννοήσῃ συλλογισμοὺς καὶ λογικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ εὐφυοῦς, βασιζομένους ὄχι εἰς τὸ ένστικτον ἀλλὰ εἰς τὴν διάνοιαν.

Ἄοπλος καὶ ἀνυπεράσπιστος ἔναντι τῶν ψυχρῶν ὑπολογισμῶν τῆς ξένης διανοίας, ἧς ὁ μηχανισμὸς τυγχάνει εἰς αὐτὸν νοητικῶς ἀπροσπέλαστος, μίαν μόνην ἄμυναν διαθέτει, ἀκριβῶς ὅπως τὸ ζῶον καὶ ὁ πρωτόγονος ἄνθρωπος: τὴν ἐνστικτον καχυποψίαν. Οὕτω ἐξηγεῖται καὶ ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ κατωτερότης τῶν λαῶν, οἵτινες ἐμπνέονται βασικῶς ὑπὸ τῆς καχυποψίας, ἣν αὐταρέσκως ἐκλαμβάνουν ὡς εὐφυΐαν. Ἐναντι τῶν Εὐρωπαϊῶν οἵτινες οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχουν αὐτῆς, ὡς ἀντιλαμβανόμενοι νοητικῶς τὸν κόσμον. Ἐκ τούτων ἐπίσης φαίνεται σαφῶς, ὅτι ἡ καχυποψία καὶ ἡ ἀπότοκος αὐτῆς πονηρία εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετόν της εὐφυΐας ὡς πρὸς τὸν ὅλον αὐτῆς ἐκτοπιζομένης πάντοτε ὑπὸ τῆς δευτέρας. Λέγομεν ἀντίθετος μόνον ὡς πρὸς τὸν ρόλον, διότι ἡ διάνοια δὲν εἶναι τί τὸ ἀνεξάρτητον ἢ ἀντίθετόν του ἐνστίκτου, ἀλλὰ τουναντίον ἡ ἀνάπτυξις καὶ ὁ διὰ λογικῶν μέσων πλουτισμὸς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ πάντοτε κατεύθυνσιν.

7. Πονηρία εἶναι ἡ ἐνεργητικὴ ὄψις τῆς καχυποψίας καὶ τὸ δεύτερον στάδιον αὐτῆς, ἥτοι ἡ δρᾶσις αὐτῆς, δρᾶσις ὅμως ζωϊκῶς ἀμυντικῆς φύσεως, διότι προϋποθέτει τὴν πνευματικὴν κατωτερότητα καὶ τὴν πνευματικὴν ἀμηχανίαν τοῦ βλακός, ὡς ζῴου ἐνστικτώδους καὶ πνευματικῶς πανικοβλήτου. Ἡ ἀπλή καχυποψία εἶναι ἄμυνα παθητικῆς φύσεως, καθ' ὃ μὴ ἐνεργοῦσα ἐπὶ ἄλλων ἀτόμων. Ἡ πονηρία εἶναι ἄμυνα ἐνεργητικῆς φύσεως, διότι ἀποτελεῖ ἐγκεφαλικὴν ἐνέργειαν, σχηματισμὸν συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, ἀγόντων εἰς πράξεις («τὸν ἐγέλασε» κ.λπ.) καὶ συνεπῶς ἐνεργεῖ ἐπὶ ἄλλων ἀτόμων. Ἄσχετον τὸ ζήτημα τῆς βλακώδους ποιότητος τῶν συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων.

Ἡ χρησιμοποίησις ἤδη τῶν βλακωδῶν τούτων συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, μὲ μίαν λέξιν τῆς πονηρίας, χρησιμοποίησις ὅμως γενικώτερον ψυχολογικῶς ἐπιδρῶσα ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἀτόμου, ἥτοι χρησιμοποίησις αὐτῆς ἐν συνδυασμῶ με στοιχεῖα κατωτάτης πνευματικῆς ὑποστάθμης (κολακεία, ψεῦδος, ραδιουργία, συκοφαντία, σωματεμπορία, συμπαθῆς μορφή τοῦ βλακός ἀκόμη, ἐπὶ κλησις τῆς πολυτεκνίας του, προσφορὰ ἀνηθίκων καὶ εὐκόλων ὑπηρεσιῶν εἰς τὸ κολακευόμενον πρόσωπον, χαφιεδισμὸς, ξεσκονίσματα, τὸ «ποιεῖν τὸν καραγκιόζην», ἢ τὸν gigolo, χειροφιλήματα πρὸς τὸν «Ἐθνικὸν Κυβερνήτην», ἐκφωνήσεις λόγων, συρραφὴ κολακευτικῶν στίχων, μεταφορὰ λαχανικῶν, κλπ.

8. Ἄν ὁ βλάξ καταφεύγει εἰς τὴν ἐπιτηδειότητα λόγῳ τῶν πενιχρῶν πνευματικῶν τοῦ μέσων ἐκ τῆς αὐτῆς ἐλλείψεως ἀνωτέρων πνευματικῶν μέσων ὠθεῖται καὶ πρὸς τὴν ἀπάτην. **Ἀπάτη εἶναι ὡς γνωστὸν ἡ ἀποσιώπησις τῆς ἀληθείας ἢ ἡ παράστασις ψευδῶν πραγμάτων ὡς ἀληθῶν.**

Ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ ὀρισμοῦ αὐτῆς συνάγεται ὅτι ἡ ἀπάτη δὲν ἀνάγεται εἰς τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀπατεῶνος, διότι πᾶς ἄνθρωπος δύναται νὰ παραστήσῃ ψευδῶς πράγματα ὡς ἀληθῆ καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ βλάξ, ἀλλ' εἰς τὴν εὐπιστίαν τοῦ

Θύματος. Ὅτι λοιπὸν καταφεύγει εἰς αὐτήν, ὡς διανοητικῶς εὐκολώτερον μέσον ὁ βλάξ ἐπειδὴ, στερούμενος εὐφυΐας, εἶναι ἀνίκανος νὰ μεταχειρισθῇ ἔντιμα μέσα, εἶναι αὐτονόητον, διότι ἔντιμα μέσα ὡς δυσκολώτερα, χρησιμοποιεῖ μόνον ὁ κεκτημένος πραγματικὴν ἀτομικὴν ἀξίαν. Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ εὐρέως διαδεδομένη ἀντίληψις, ὅτι ὁ ἀπατεὼν ὄχι μόνον ἀποκλείεται νὰ εἶναι βλάξ, ἀλλ' ἀναγκαίως εἶναι εὐφυής, ἀντὶ τῆς ὡς ἄνω ἀναλύσεως, ἐξ ἧς ἀντιθέτως προκύπτει, ὅτι ὁ ἀπατεὼν ὄχι μόνον ἀποκλείεται νὰ εἶναι εὐφυής, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαίως βλάξ;

Ἡ ἀντίληψις αὕτη προέρχεται ἐκ τῆς «θεωρίας» τοῦ βλακὸς περὶ τῆς εὐπιστίας. Εἰθισμένος ὁ βλάξ νὰ «σκέπτεται» οὐχὶ διὰ τοῦ νοητικοῦ μηχανισμοῦ, ἀλλὰ διὰ χονδροειδῶν ἔξωθεν ἐντυπώσεων, δὲν ἐρευνᾷ τὰς αἰτιοκρατικὰς σχέσεις, ἀλλὰ περιορίζεται εἰς τὸ γεγονὸς μίας ἐπιτυχούσης ἀπάτης, γεγονὸς ἐξ οὗ καὶ μόνου συνάγει τὴν βλακειάν τοῦ θύματος καὶ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀπατεῶνος. Ὅτι ἡ ἀπάτη δὲν ὀφείλεται εἰς εὐφυΐαν ἀνελύθη, νομίζομεν ἐπαρκῶς. Ὅτι ὅμως ἡ εὐπιστία τοῦ θύματος ἀποτελεῖ βλακειάν, τοῦτο εἶναι ἀληθὲς μνημεῖον βλακικῆς «διανοίας» καὶ πολιτιστικῆς ὑποστάθμης. Διότι ἡ εὐπιστία ἐνὸς ἀτόμου, ὡς προϋποθέτουσα τὰ ἄλλα ἄτομα ὡς ἔντιμα καὶ συνεπῶς ὡς εὐφυά, εἶναι ἀσφαλῶς τὸ μέγιστον τῶν τεκμηρίων τῆς πνευματικῆς του ἀναπτύξεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ του. Ὅσον ὑψηλότερον ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εὐφυΐας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ ἴσταται ἐν ἄτομον ἢ εἰς λαός, (οἱ Εὐρωπαῖοι ἐν σχέσει πρὸς τοὺς Ἀνατολίτας) τόσον περισσότερον εὐπιστος εἶναι.

Ὁ τελευταῖος τῶν βλακῶν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαπατήσῃ ἓνα Κὰντ ἢ ἓνα Μπετόβεν καὶ ὁ τελευταῖος τῶν Ἑλλήνων ἓνα Εὐρωπαῖον... Τὸ μείδιμα τοῦ οἴκτου, τὸ ὁποῖον ρίπτουν οἱ «ἀφελεῖς κουτόφραγκοι», δημιουργοὶ τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν καὶ ἐξουσιασταὶ τοῦ κόσμου, ἐπὶ τῶν δυστυχῶν «ἔξυπνῶν» τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς, ἃς εἶναι καὶ ἡ τιμωρία τῶν βλακῶν καὶ διὰ τὴν «θεωρίαν» τῶν ταύτην!

V

9. «Ότι ο βλάξ, ακολουθώντας την ένστικτον αυτού καχυποψία, εύρίσκεται εντός της πραγματικότητας, τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον, θέτει δὲ αὐτὸν ἐν τῷ Κοινωνικῷ βίῳ εἰς «ἀνωτέραν» μοῖραν λ.χ. τοῦ μεταφυσικοῦ, τοῦ ὁποῖου ὁ ένστικτώδης κόσμος ἔχει ὑποστὴ νοσηρὰν ἀτροφίαν, ἔναντι τοῦ διανοητικοῦ αὐτοῦ κόσμου, ὅστις ἔχασε πᾶσαν ἐπαφὴν μετὰ τῆς πραγματικότητος. Ἐὰν δεχθῶμεν, ὡς ὑποχρεούμεθα, πρῶτον ὅτι τὸ ένστικτον εἶναι ἀλάθητον, καθ' ὃ ἀνεξήγητον καὶ ἄφθαρτον, δεύτερον ὅτι ὁ κόσμος τῶν ένστικτῶν εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν φυσικῶς ὑγιῆς κόσμος, τρίτον ὅτι ἡ κοινωνία ὡς συνέχεια τῆς φύσεως εἶναι ὑγιῆς ὀργανισμὸς, ἀπαρτιζόμενος ὑπὸ ὑγιῶν ἀτόμων, τότε τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ βλακὸς ἐπὶ τοῦ μεταφυσικοῦ ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἶναι συμπέρασμα ἀναγκαστικὸν καὶ ἀνέκκλητον, ἐπαληθευόμενον ἄλλως τε, κατὰ φυσικὴν ἀναγκαιότητα, ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητος ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ τῶν λαῶν. Τὸ ὅτι οἱ μεταφυσικοὶ ἐπεκράτησαν (ὄχι ἤνθισαν) εἰς ἐποχὰς παρακμῆς τῶν κοινωνιῶν δὲν εἶναι τυχαῖον.

Ὁ βλάξ, ὡς ἐλέχθη καὶ ἀνωτέρω, διαισθανόμενος ἐν τῇ καχυποψίᾳ του τὴν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ εὐφυοῦς, εἶναι θεμελιωδῶς ἐντός τῆς πραγματικότητος, διότι διαισθάνεται ὀρθῶς τὸν κίνδυνον νὰ περιέλθῃ κοινωνικῶς εἰς τὴν κάτω τάξιν. Ἐὰν διὰ τῆς καχυποψίας αὐτῆς καὶ μόνης προστατεύεται ἔναντι τοῦ φυσικοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ του, τοῦτο εἶναι ἄλλο ζήτημα. Φανερόν εἶναι, ὅτι τὸ ένστικτον ἀποτελεῖ μέσον προσανατολισμοῦ καὶ στοιχειώδους ἀμύνης εἰς τὸν πρωτόγονον ἄνθρωπον, ὄχι ὅμως μέσον κατισχύσεως καὶ ὑπεροχῆς ἐν προηγμένη κοινωνίᾳ μετὰ προηγουμένου κοινωνικοῦ διαφορισμοῦ καὶ ἀναπτύξεως τῶν νοητικῶν του ἀνθρώπου μέσων, τῶν ὁποῖων ἢ κατ' ἄτομα ἀνισότης εἶναι ἐξ ἴσου φυσικῶς δεδομένη. Ὁ βλάξ ὁμοιάζει ἐνταῦθα τὸ ζῷον, τὸ ὁποῖον ἐξ ένστικτοῦ γνωρίζει νὰ διαφεύγῃ πάντα κίνδυνον, πλὴν ἀνωτέρας ὠμῆς βίας, εἰς τὴν ζούγκλαν, εἰσερχόμενον ὅμως εἰς κεντρικὴν ὁδὸν μεγαλουπόλεως, εύρίσκεται αἰφνιδίως ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτοκινήτου. Τοῦτο εἶναι ἄγνωστος καὶ ἀκατανόητος εἰς αὐτὸ μηχανή, βασιζομένη βεβαίως κατὰ τελευταῖον λόγον εἰς τὸ ένστικτον τοῦ ἀνθρώπου, κατασκευασθεῖσα ὅμως διὰ τῆς διανοίας του.

Πῶς ἤδη οἱ πνευματικῶς κατώτεροι ἄνθρωποι εύρίσκονται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς διαφορῶν κοινωνικῶν «αὐτοκινήτων», – τοῦτο δεικνύει ἡ θέσις αὐτῶν εἰς τὴν κάτω τάξιν. Τὴν «μηχανὴν» αὐτὴν εἶναι βεβαίως ἀδύνατον νὰ διαφύγῃ καὶ ὁ βλάξ, τοῦ ὁποῖου καὶ ἡ ἄνοδος εἶναι αὐστηρῶς ἐντός ὀρισμένων πλαισίων περιορισμένη. Ὅτι δὲ τέλος ὁ μεταφυσικὸς οὐδὲ τὸ ζῷον, οὐδὲ τὸν βλάκα δύναται νὰ περιπλέξῃ εἰς τροχοὺς, τοῦτο εἶναι εὐνόητον ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι οὗτος φέρεται ἐπὶ τοῦ Πηγάσου...

VI

10. Ὡς πρὸς τὴν κοινωνικὴν προέλευσιν τῶν βλακῶν διαπιστοῦται ὅτι ἡ παραγωγὴ βλακῶν δὲν εἶναι ταξικὴ. Ἡ πονηρὰ φύσις δὲν ἔδωκεν εἰς ὠρισμένην τινὰ κοινωνικὴν τάξιν τὸ ἐπίζηλον τοῦτο προνόμιον. Ἐπεδαψίλευσεν ἴσως ὡς φαίνεται, εἰς τὴν ἐκάστοτε ἄνω τάξιν τοὺς διασκεδαστικωτέρους ἀπλῶς τύπους βλακῶν, ἀλλὰ δὲν ἐστέρησεν οὐδεμίαν ἄλλην κοινωνικὴν τάξιν τῆς σοβαρᾶς συμβολῆς των. Ὁ βλάξ ὑπουργός, ὁ ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων του καὶ τὰ μέλη ἐνὸς ἐργατικοῦ σωματείου, τὰ ὁποῖα ἐκμεταλλεύεται ὁ πονηρὸς ἐργατοκάπηλος, ἀποτελοῦν δυὸ ἀντίθετα παραδείγματα τοῦ γεγονότος, ὅτι ἡ βλακεία δὲν ἔχει ταξικὴν τὴν πατρίδα.

Ψυχολογικὰ δὲ εἶναι κυρίως τὰ περιεχόμενα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦν τὰς ποικιλίας καὶ παραλλαγὰς μεταξὺ τῶν βλακῶν. Ὁ *films a para* τῆς ἄνω τάξεως, ὁ ὁποῖος λόγῳ φυσικῆς ἀτροφίας τοῦ βουλευτικοῦ του κόσμου, λαμβάνει σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτελεύτητον σειρὰν τῶν ἀπαγορεύσεων τῆς οἰκογενείας του, στερούμενος δὲ καὶ ἰδίας πνευματικότητος, καταντᾷ εἰς τὸ τέλος τύπος χωρὶς τὴν ἐλαχίστην προσωπικότητα, ὀνομάζεται ὑπὸ τῆς τάξεώς του ἐπεικέστατα «καλὸ παιδί», εἰς δὲ τὴν ἀντικειμενικὴν διάλεκτον θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκληθῆ «εὐπρεπῆς βλάξ», ἐνῶ τὸ «τέκνον τοῦ λαοῦ» εἰς τὴν αὐτὴν περίπτωσιν ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ εὐφυστέρου καὶ κυριολεκτοῦντος λαοῦ δραστικώτατα «κόπανος».

Σημαντικῶς αὐστηροτέρα εἶναι ἐπομένως ἡ φυσικὴ ἐπιλογὴ ἐντὸς τῆς κάτω τάξεως: ἐνῶ λ.χ. ὁ *films a para* εἰς τὴν μαθητικὴν ἡλικίαν τυγχάνει τῆς ἀγωγῆς, τῶν μορφωτικῶν μέσων καὶ τῶν περιποιήσεων τῆς τάξεώς του καὶ παραμένει ψυχικῶς ἀμείωτος, ὅπερ ἐπαυξάνει τὴν γελοίαν αὐτοπεποιθήσιν του εἰς πρεσβυτέραν ἡλικίαν, δυνάμενος νὰ φθάσῃ ἀνενοχλήτως καὶ εἰς ὑψηλὰ ἀξιώματα, ἡ δὲ ἀτομικὴ του ὑπαρξίς ὡς μὴ ὄφειλε, εἶναι γνωστὴ ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Ἀντιθέτως τὸ τέκνον τοῦ λαοῦ καὶ σκληρότερον χειραγωγεῖται ὑπὸ τῶν γονέων του καὶ τῶν συμμαθητῶν τοῦ ἐν τῷ σχολείῳ μέχρι πλήρους ψυχικῆς ἐξουθενώσεως διὰ σκληρᾶς ὑποτιμήσεως, προπηλακισμῶν, φαρσῶν, ὕβρεων καὶ βιαιοπραγιῶν καὶ δυσκολώτερον εἶναι κατόπιν τούτων ν' ἀνέλθῃ τὴν κοινωνικὴν κλίμακα, ὁ δὲ βλάξ τῶν λαϊκῶν τάξεων οὕτως καὶ συμπαθέστερος εἶναι καὶ ἄγνωστος καὶ ἀκινδυνώτερος καὶ ὀλιγώτερος γελοῖος, καθ' ὃ σεμνότερος καὶ ἐστερημένος τῆς αὐτοπεποιθήσεως ἢ ἐπάρσεως τοῦ βλακὸς τῶν ἄνω τάξεων, εἰς τὸν ὁποῖον λόγῳ ἀτροφίας τοῦ βουλευτικοῦ του καὶ τῆς μαλθακότητος τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος προστίθεται ἔστιν ὅτε καὶ ἀηδὴς γυναικωτὸς χαρακτήρ. Ἐνιαῖον ὅμως εἶναι τὸ πνευματικὸν προλεταριᾶτον πάσης ταξικῆς καταγωγῆς.

VII

11. Ἡ ἠθικὴ τέλος σχέσις μεταξὺ βλακὸς καὶ ἐπιτηδείου ἢ ἀπατεῶνος εἶναι ἀπροσδοκῆτως διάφορος τῆς ἢν ἐκλαμβάνει συνήθως ἡ «κοινὴ γνώμη». Ὁ συνήθης κοινωνικὸς ἄνθρωπος θεωρεῖ τὸν ἐπιτήδειον καὶ τὸν ἀπατεῶνα ὡς ἀνηθικούς μὲν, ἀλλ' ὡς ὑποδιαιρέσεις τοῦ εὐφυοῦς. Ὅπως τὸ ἀντίθετον ὅμως συμβαίνει: ὁ ἐπιτήδειος καὶ ὁ ἀπατεῶν εἶναι ἀκριβῶς ὑποδιαιρέσεις τοῦ βλακός. Καὶ ἰδοὺ πῶς. Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι ἡ πονηρία, ἐκτὸς ἐὰν εἶναι μέσον ἀμύνης τῶν εὐφυῶν οὐχὶ κατὰ τῶν βλακῶν ἀλλὰ κατὰ τῆς πονηρίας των, ἀποτελεῖ φυσικὴν ιδιότητα τῶν βλακῶν καὶ δὴ φυσικὴν συνέπειαν τοῦ γεγονότος, ὅτι, λόγῳ ἀτροφίας τοῦ νοητικοῦ τῶν μηχανισμοῦ, ἀποτελεῖ αὕτη τὴν μόνην ἄμυναν αὐτῶν κατὰ πάσης ἔξωθεν ἐπιθέσεως. Ἀπὸ τῆς διαπιστώσεως τῆς ἀληθείας ταύτης μέχρι τῆς ἀκολουθοῦσας ἀληθείας ὑπάρχει ἓν καὶ μόνον βῆμα: ὅτι μόνον ὁ πνευματικῶς ἀνάπηρος ἔχει ἀνάγκην τῆς ἐπιτηδειότητος καὶ τῆς ἀπάτης διὰ νὰ προωθηθῆ ἢ νὰ ἐπικρατήσῃ. Οὐδεὶς ἄνθρωπος ἀξίας ἔχει ἀνάγκην νὰ γίνῃ ἐπιτήδειος ἢ ἀπατεῶν.

Ἡ καθημερινὴ κοινωνικὴ πεῖρα διδάσκει ὅτι τὰ ἐπίθετα ταῦτα οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ «κολλήσουν» εἰς ἀνθρώπους πραγματικῆς ἀξίας, οἱ ὅποιοι, ἐὰν ὑπῆρξαν μισητοί, ἐχαρακτηρίσθησαν ἴσως ὡς «κακοί», ὡς «καταχθόνιοι», ὡς «γόητες», ὡς «τορπιλληταί» ἢ ὡς «λιβελλογράφοι», οὐδέποτε ὅμως ὡς ἐπιτήδειοι ἢ ἀπατεῶνες, καὶ ὅταν ἀκόμη ὑπῆρξαν συντηρητικοὶ εἰς τὰς σχέσεις τῶν μετὰ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων καὶ κατώρθωσαν πάντοτε νὰ προωθηθοῦν ἢ νὰ ἐπικρατήσουν.

Ἀπόλυτος ἐσωτερικὴ συνέπεια τῆς πνευματικῆς ἀναπηρίας τοῦ βλακός εἶναι ἄλλως τὲ ὄχι μόνον ἡ ἀγελαία του τάσις, ὄχι μόνον ἡ προώθησις του «πλάτην με πλάτην» με τὴν λεγεῶνα τῶν ὁμοίων του, ὄχι μόνον ἡ προσφυγὴ εἰς τὰ εὐτελέστερα μέσα τῆς ἐπιτηδειότητος, τὴν ἔλλειψιν ἀντιθέτου γνώμης, τὴν προσφορὰν εὐκόλων καὶ ἀνηθικῶν ἐκδουλεύσεων καὶ τὴν κολακείαν, ἀλλὰ καὶ ἡ συστηματικὴ ἀποφυγὴ πάσης συγκρούσεως καὶ πάσης μάχης. Καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ βλάξ, ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ ἐπιτηδείου ἢ τοῦ ἀπατεῶνος, ἐξαναγκασθῆ νὰ δώσῃ μάχην, θὰ δώσῃ αὐτὴν διὰ τῶν πνευματικῶς εὐκολοτέρων καὶ συνεπῶς τῶν ἀνηθικωτέρων «ὄπλων»: τοῦ ψεύδους, τῆς διαστροφῆς, τῆς ραδιουργίας καὶ τῆς συκοφαντίας.

Ἐξ οὗ ἔπεται τὸ ἀκλόνητον δόγμα: καὶ ἡ ἀνηθικότης εἶναι ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῶν βλακῶν!

Τέλος μερικὲς συμβουλές πρὸς τοὺς καταδυναστευομένους ἀπὸ τὴν βλακείαν.

>Μην διαφωνεῖς δημόσια με ἓνα ἠλίθιο... Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ μὴν καταλάβῃ τὴν διαφορὰν.

>Μπορείς εν μέρη, να προφυλαχθείς από τους ηλίθιους, όχι όμως από τους ηλίθιους και βλάκες μαζί.

>Είναι αδύνατο να προφυλάξεις κάτι από τη βλακεία, γιατί οι βλάκες είναι ικανότατοι αντιγραφείς.

>Ένας ηλίθιος σε ψηλό πόστο μοιάζει με κάποιον στην κορυφή ενός ψηλού βουνού. Όλα του φαίνονται μικρά και σε όλους φαίνεται μικρός

>Μη διαφωνείς ποτέ με έναν ηλίθιο. Θα σε ρίξει στο επίπεδό του, και θα σε κερδίσει, έχει τεράστια εμπειρία στην βλακεία.

ΕΠΕΙΓΟΝ

Να σωθούμε άμεσα από τους βλάκες ... !!!!

Να τους χαρίσουμε τον κόσμο τους, είναι δικαιωματικά δικός τους !

**Να κάνουμε ότι είναι απαραίτητο για να φύγουμε από τον κόσμο των ηλιθίων.
Άμεσα !!!**

Επιλογή: ΚΥΡΙΑΚΗ ΒΟΥΤΣΑΡΑ

typesetting: v58